

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ใจเป็นรังใหญ่ของงาน

เราเห็นพี่น้องทั้งหลายเข้าวัดเข้าวาทำบุญให้ทาน นี่เป็นโอฆารสของธรรมเข้าสู่ใจ
อย่างอื่นไม่สำเร็จ มีเงินทองข้าวของกองเท่าภูเขา ตายแล้วยังเหลือแต่กองกระดูก ผู้
เป็นเจ้าของเหลือแต่กองกระดูก สมบัติก็กองอยู่นั้นไม่มีอะไรติดตัวไป ส่วนบาปกับบุญ
ติดอยู่ภายในใจ ใครสร้างบาปมากก็เรียกว่ากองพินกองไฟเผาตลอด ใครสร้างบุญสร้าง
กุศลมากก็มีตั้งแต่ความชุ่มเย็นเต็มในหัวใจไปเลย กองสมบัติทั้งหลายเหล่านั้นทั้ง กอง
กระดูกก็ทิ้ง สมบัติมาก ๆ ก็ทิ้ง ไปแต่บาปกับบุญติดหัวใจไป นี่เป็นหลักความจริง ไม่มี
ใครพูดได้อย่างนี้นอกจากศาสดาองค์เอก

ส่วนมากพวกตาบอด ก็เลสมันหลอกว่าตายแล้วสูญ ๆ พวกนี้พวกเหมาความชั่ว
ทั้งหลาย ทำตามใจชอบ ๆ เพราะตายแล้วก็สูญ พวกนี้พวกทำบาปมากที่สุด เรื่องบุญไม่
ถามถึงเลย จะทำแต่บาป คือตามความชอบใจ ความชอบใจเป็นฝ่ายต่ำ มันก็ลงทาง
ต่ำ ๆ เรื่อย แต่ตายแล้วมันไม่สูญละชิ จิตดวงนี้ไม่เคยสูญไม่เคยฉิบหาย แม้ไปตกนรก
อเวจีอยู่ที่กับก็กลับ ทุกข์เท่าไรตามกรรมของตนยอมรับว่าทุกข์ แต่ไม่ยอมฉิบหายคือใจ

ที่นี้กรรมทั้งหลายอยู่ในกฎอนิจจัง มันก็ค่อยเปลี่ยนแปลง พอหมดกรรมอันนั้น
ก็เปลี่ยนมา ๆ จนกระทั่งดีขึ้นมาเป็นคนดีได้ แล้วก็จิตดวงนี้ละดีถึงนิพพาน ลงนรกก็
ไม่สูญ ติดไปถึงนิพพานก็ไม่สูญเป็นธรรมดา อันนั้นหมดปัญหา พอดีขึ้นมาถึงนิพพาน
แล้วหมดปัญหาโดยสิ้นเชิง ไม่มีปัญหาอะไรจะติดต่อกันไปได้อีก หมด เรียกว่าเป็น
ธรรมดา จิตดวงนี้กลายเป็นธรรมดาแล้ว

ให้ดูทางด้านจิตตภาวนา พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ด้วยจิตตภาวนา พระสาวก
ทั้งหลายตรัสรู้ด้วยจิตตภาวนา จึงรู้เรื่องของใจได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เรานักปฏิบัติก็รู้ได้
ก็เพราะจิตตภาวนาที่ชัดมากนะ ส่วนการงานการกุศลทั้งหลายก็เป็นความอบอุ่นภายใน
ใจ ทางจิตตภาวนาเป็นใจกลาง นี่ละเข้าตรงนี้ ๆ แล้วที่นี้ตามดูจิต เวลาฝึกหัดเข้าด้าย
เข้าเข็มมันไม่ยอมเข้า จิตมันเถลไถลไม่ยอมเข้า ฝึกไปหลายหนหลายครั้งก็ค่อยได้หลัก
ได้เกณฑ์ก้าวเข้าสู่ความสงบเย็นใจ ๆ ที่นี้จิตก็ค่อยผ่องใสขึ้นไปเรื่อย ๆ

แต่ก่อนไม่รู้ว่าจะจิตเป็นยังงัยกายเราเป็นยังงัย ก็เหมาเอากายทั้งกายกับจิตนี้ละว่า
เป็นเราเป็นของเรา ความจริงจิตเป็นจิต ร่างกายนี้เป็นเรือนร่างของจิต เวลาภาวนาเข้า
ไป ๆ จิตทะล่อมตัวเข้ามาเป็นตัวของตัวเอง เริ่มแต่ความสงบเป็นสมาธิจิตจะเริ่มทะล่อมตัว
เข้ามา ให้ทราบชัดว่าร่างกายส่วนต่าง ๆ นี่เป็นเรือนร่างของจิต ยิ่งจิตมีความละเอียด
มากเข้าไปเท่าไรยิ่งเห็นได้ชัด ว่าร่างกายนี้เป็นเพียงเรือนร่างของใจเท่านั้น คือใจใส

สว่างกระจ่างแจ้งอยู่ภายในเป็นตัวของตัวเอง ร่างกายจะเป็นอะไรก็เป็นตาม ส่วนใจมีความสงบผ่องใสเด่นอยู่ท่ามกลางร่างกาย เเด่นเท่าไรก็ยิ่งเด่นขึ้นที่นี้ ตรงกลางหัวอกนะ ไม่ได้อยู่บนสมอง นักภาวนารู้

ความจำนั้ขึ้นบนสมอง เช่นเราเรียนอะไร ๆ ใช้ความจดจำนั้ขึ้นสมองจนสมองที่อ่จำไม่ได้ แต่ทางด้านจิตตภาวนานี้มีความสงบผ่องใสมากน้อยเพียงไรจะกระจ่างอยู่นี้สงบเย็นสว่าง สว่างเรื่อย ๆ อยู่ที่หัวอก นี้คือจิตตภาวนา จิตตภาวนารู้วิถีทางเดินของจิตความเป็นอยู่ของจิตและของร่างกายได้เป็นอย่างดี นอกนั้นไม่สามารถมองเห็นได้เลย จิตตภาวนาเป็นเอก เห็นได้เรียกว่าเต็มเม็ดเต็มหน่วยจนกระทั่งถึงขั้นบริสุทธิ์ เห็นโดยลำดับลำดับจนกระทั่งบริสุทธิ์ นี้ละที่นี้มันไม่ได้สูญญะจิต

ที่โลกว่าสูญ ๆ คือโลกตาบอดมันไม่เห็น ส่วนพระพุทธเจ้าเป็นโลกวิทู ทรงรู้แจ้งทั้งภายนอกภายใน รู้แจ้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง รู้หมด กิเลสภายในใจก็ชักฟอกออกหมดโดยสิ้นเชิง เหลือแต่จิตล้วน ๆ เลยกลายเป็นธรรมไป จิตกลายเป็นธรรมนี้เรียกว่าธรรมธาตุ อยู่ในร่างกายนี้เรียกว่าจิตบริสุทธิ์ หรือเรียกว่าพระอรหันต์ ถ้าให้ชื่ออีกว่าพระอรหันต์ นั้นละจิตของท่านเป็นธรรมธาตุแล้วอยู่ในร่างกาย

ร่างกายนี้เป็นเรือนร่างของธรรมชาติอันนั้น พอธรรมชาตินี้หมดสภาพไปตามเรื่องของมัน ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟกระจายออกไป จิตดวงนี้ติดออกไปนี้เรียกว่าธรรมธาตุ ติดออกจากนี้แล้วก็ไปเป็นธรรมธาตุ ที่นี้เที่ยงตลอด ท่านเรียกว่านิพพานเที่ยง ก็คือจิตที่บริสุทธิ์เป็นธรรมธาตุแล้วนั้นแล ไม่สูญ ท่านจึงสอนให้ภาวนา เพื่อความพ้นทุกข์โดยสิ้นเชิง ไม่ต้องมาเกิดตายแบกหามกองทุกข์ซ้ำ ๆ ซาก ๆ ก็ภพก็ชาติก็กัปกัลป์

ใจดวงนี้ไม่ตาย เกิดตรงนี้ตายแล้วไปเกิด คำว่าตายก็คือร่างที่เข้าไปอาศัยมันพังลงไป ไปเข้าร่างนั้นเข้าร่างนี้ เกิดที่นั่นตายที่นี้ สำหรับใจเองไม่ตาย ที่มันเคยเป็นอย่างนี้มาชาติสละบันไปหมด ไม่เข้าร่างไหนอีกต่อไป เป็นธรรมธาตุล้วน ๆ นี้ละที่นี้เที่ยงเรียกว่านิพพานเที่ยง ไม่มีสิ่งใดเที่ยงในโลก โลกนี้เป็นโลกอนิจจัง กฎอนิจจังทั้งนั้น ส่วนวิมุตติหลุดพ้นไปแล้วจากกฎอนิจจังนี้เป็นความเที่ยงตรงไปเลย เรียกว่านิพพานเที่ยง

ให้ได้เห็นด้วยภาวนามันถึงชัดเจน นักภาวนาได้รู้ประจักษ์ตนเองไม่จำเป็นจะต้องถามใคร จะมีคนจำนวนสักเท่าไรจะไปถามคนหนึ่งคนใดไม่สนใจ ธรรมชาตินี้ สนุกปฏิญ์โก รู้ขั้นประจักษ์ตนภายในตนแล้วพอหมดเลย พระพุทธเจ้าก็พอ ตรัสรู้เป็นศาสดาพอ สอนโลกได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย พระอรหันต์พอตรัสรู้ธรรมหรือบรรลุธรรมได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย สอนโลกได้เต็มภูมิไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า นี้ละความเชื่อ

ตัวเอง เชื่อ สนฺทิฏฐิโก ผลแห่งความดีของตนที่ได้สร้างมาถึงขั้นตายใจแล้วที่นี้ ไม่มีเยื่อใย อดีตอนาคตอะไรไม่มี ปัจจุบันก็ไม่มี เป็นสมมุติทั้งหมด อันนั้นเลยหมดแล้ว นี่จิตดวงนี้เป็นอย่างนั้นให้จำ

อย่าเข้าใจว่าสูญนะ ตามด้วยจิตตภาวนาอย่าไปตามลมๆ แล้งๆ เชื้อหุ้้นเชื้อปากนี้ โทหกกันไปตามๆ แล้งๆ ไม่มีใครได้หลักได้เกณฑ์ ส่วนท่านผู้ทรงอรรถทรงธรรมรู้ตามความจริงแล้วท่านไม่ไปถามใคร ประจักษ์อยู่ในหัวใจ สนฺทิฏฐิโก ประกาศข้างขึ้นมาในวาระสุดท้าย เรียกว่าสิ้นสุดแล้ว วุสิตฺ พุทฺทมจฺริยํ กตํ ฅรณียํ นาปรี อิตฺตตฺตยาติ พรหมจรรยได้อยู่จบแล้ว กิจที่ควรทำได้ทำเรียบร้อยแล้ว ได้รู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่างแล้ว กิจอื่นที่จะทำให้ยิ่งกว่านี้ไม่มี นั่น หมดงาน พระอรหันต์ท่านหมดงาน

งานมันอยู่กับใจนะ ที่จะติดดินไปงานโน้นงานนี้ภายนอกนั้นมันออกจากใจ ใจเป็นรังใหญ่ของงาน พอรังใหญ่ของมันตัวอยู่ภายในนั้นคือกิเลสขาดสะบั้นลงไปหมดแล้วหมดงาน พระอรหันต์ท่านไม่มีงาน หมด จะละกิเลสตัวไหน เรียกว่าหมดโดยสิ้นเชิง ที่ท่านปฏิบัติก็ปฏิบัติกับสมมุติ ที่มันเป็นสมมุติอยู่ตั้งเดิม ลบล้างไม่ได้ ก็ปฏิบัติตามมัน พายู่พากินพาขับพาถ่ายพาหลับพานอน เคลื่อนไหวไปมาเพื่อขั้นนี้ทั้งนั้น ไม่ได้เพื่อจิต จิตหมดภาระทุกอย่าง เป็นอย่างนั้นละ

นี่ละธรรมพระพุทฺธเจ้าแน่นอนตายตัว มีศาสนาเดียวท่านทั้งหลายจำเอาไว้ เจ้าของศาสนาเป็นศาสดาองค์เอก ตรัสรู้ธรรมขึ้นมาใจบริสุทธิ์ สอนโลกด้วยความบริสุทธิ์ในพระทัย จึงไม่มีคำว่าผิดว่าพลาด สอนโลกทั้งๆ ที่มีกิเลส สอนเขาก็งมๆ ไปอย่างนั้นละ สอนตัวเองก็งมๆ ไป งูๆ ปลาๆ ถ้ารู้ตัวเองรอบหมดแล้วไม่มีที่จะงูๆ ปลาๆ สอนตรงเป้งๆ เลย นี่ละจิตดวงนี้ให้พากันจำเอา มันพาเกิดพาตาย แต่ละร่วงๆ นี่มันเกิดได้หลายประเภท เกิดได้หมดนั่นแหละ พวกมดพวกแมงสัตว์น้ำสัตว์บกสัตว์อะไรมันเคยผ่านมาทั้งนั้น

จิตดวงนี้ไปได้หมดตามอำนาจแห่งกรรม ไปเกาะใดภพใดชาติใดก็เกาะอยู่ในภพนั้น ชาตินั้นเสวยกรรมไป พอหมดวาระนี้แล้วกรรมที่ต่อเนื่องกับอะไรอีกก็ต่อกันไปเรื่อยเลย พอจิตบริสุทธิ์ผิงแล้วนั้นไม่ต้องละที่นี้ ไม่ไปไหนเลย บริสุทธิ์สุดส่วน พากันจำเอาละ วันนี้พูดมากไม่ได้มันหุ้อแล้ว พูดยากหุ้อ พอพูดนี้มันออกนี้ หุ้อไม่พูดมาก ละ เอาละที่นี้จะให้พร..

โห ปวดขาต้องเหยียดขา ไม่เหยียดไม่ได้ นี่ละที่ว่าปฏิบัติกับขั้นอย่างนี้ มันเป็นภาระ พระอรหันต์ท่านเป็นภาระกับแบกขั้นนี้ อย่างอื่นไม่มี พายู่พากินพาหลับพานอน พาขับพาถ่าย พาเคลื่อนไหวไปมาอยู่ตลอด จนกระทั่งมันหมดสภาพแตกกันไป จิตก็หมดภาระ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz